Yıldızlarla Yaşamak

Şükran Ünal Kurt

Umre Dalış

Şükran Ünal Kurt

Yıldızlarla Yaşamak

KULE
www.kulekitap.com

deneme
yıldızlarla yaşamak
şükran ünal kurt
ISBN 978-975-2470-54-5
1.Basım, İstanbul, Mart 2018
Genel Seri:164 Deneme Serisi:19

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Neslihan Sarı
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Depoprint/ İstanbul

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

yıldızlarla yaşamak

şükran ünal kurt

YILDIZLARLA YAŞAMAK

(UMRE+DALIŞ)

Bu mermer basamakları kimbilir kaçıncı defa çıkıyorum. Ama Diyanet İşleri için ilk defa. Yok, galiba ikinci defa. Daha önce, konusunda eğitimli /alanında uzman bir din bilimcisine ihtiyacım olmuştu... Yerinde yoktu. "Bekle ya da sonra gel." dediler… Kısa bir müddet sonra danışmak istediğime konu olan, vefat ettiği için gerek kalmadı... Aslında çok da rahatladım. Benim için tabu olan bir meseleyi başkaları ile paylaşmamış oldum, danışmak amacıyla da olsa... Şimdi ise çok heyecanlıyım… Umre tarihlerini öğrenip nasip olursa; program yapacağım... Basamaklarda, mermerlerin arasındaki çentikler de senelerdir hiç onarılmıyor...Temizlikçilerin sildikleri zaman aralara sıkışan toz, çamur ve kir birikintileri daha da fazlalaşmış... Niye böyle şeylere dikkat ederim ki? Benim gibi aynı gözle bakanlar da var mı acaba? O damar damar izlerin küçücük desenlerinde daha önce buralardan inip çıkarken düşüncelerim saklanmış. Hatırlıyorum… Gülüyorum… Seviniyorum… Büyük çoğunlukla hep mutlu sonların gerçekleştiği bir merkez benim için... İş başarılarım, kazançlarım… Şu ünleme benzeyen desendeki duygularım da son satışlarımdan biri idi. Her zamanki gibi yine çok sevinçliydim. Zamanın bu kadar hızlı akıp gittiğini acaba insan yaşı ilerleyince mi daha çok fark ediyor? Çalışmak, başarmak, kazanmak, mutlu olmak! Bazen aksi de oluyor. Üzülüyor muyum? Pek değil. Biliyorum ki sonrası daha güzel olacak. Daha gönlüme göre olacak.

- Günaydın! Safa Hoca odasında mı?

- Günaydın, dışarıda ama biraz sonra gelecek. Buyrun, bekleyin istiyorsanız.

Buyuracağım yerde bir bekleyen daha var. O tarafa baktığımı görünce çok içten, şefkatli bir bakışla hafif bir selam verdi. Sanki oturacakmışım gibi duvara doğru hafifçe çekildi. Kararsızlığımı yenerek aceleyle selam verip kanepenin uç tarafına oturdum. O ara görevlinin önünde-

ki telefon çaldı; görevli Safa Hoca ile ilgili açıklama yapıyordu. Telefonu tutan elinin serçe parmağı hafifce dışarı doğru duruyordu, sanki bir hanım bardak tutuyor gibi... Elbette beylerde de rastlanmıştır böyle inceliklere… Konuşmasından dini bir eğitim almış veya alıyor olması muhtemel... Herkes ne kadar içten ve güleç...

- Salih Hocam bir şey içmek ister misiniz? Siz hanımefendi siz de bir şey içmek ister misiniz? Ben hemen:

- Teşekkür ederim. İstemiyorum.

- Ben bir soda alabilir miyim, mümkünse? Sabahtan beri çaya çok yüklendik.

- Elbette hocam, hemen getiriyorum.

Görevli bankonun arkasından çıkarken hafif bir şekilde aksadığını gördüm. Gözünün ucuyla bana baktığını görür gibiydim. Keşke yerinden çıkmasını gerektirmeyecek bir şey sipariş etseydi yanımdaki hoca. Benim kuruntularım herhalde... Uzun zamandır buralardaki kimsenin yadırgadığı yok...Yadırganacak ne var ki? Hayatın bir parçası işte! Ama bankonun arkasındayken daha bir haşmetli görüntü veriyordu. Daha önce geldiğimde başkası vardı sanki...

Elinde soda şişesi ile birlikte geldi. Bankonun arkasına geçerek çekmeceden açacak alıp açtı; bir peçete ve bir su bardağı ile önümüzdeki sehpaya bıraktı. Hoca (Salih Hocaydı değil mi? Evet, evet öyle hitap etmişti.) Yumuşak bir hareketle aldı ve bardağı kullanmadan dikti. Bir iki yudumdan sonra bir nefes aldı ve biraz daha yudumladı.

Hah şimdi bir de geğirirse! Hiç o tarafa doğru bakmıyorum ama sanki yan gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor gibi rahat değil... Ne yapsam acaba? Biraz kapının önüne mi çıksam? Ben kalkmaya yeltenirken, yine içten bir tebessümle son derece kısa sakallı, yakışıklı sayılacak düzgün yüzlü biri içeri girdi. Belli ki çok terlemiş, ceketi elindeydi. Görevli hemen koştu, çeketini almaya çalıştı; gelen bırakmadı:

- Estağfulullah Sadık, ben içeri asarım. Döndü, önce çarcabuk bana,

sonra da yanda oturan hocaya baktı:

- Hoş geldin Salih Hocam, bekletmedim ya!

- Sen de hoş geldin Safahattin Hocam. Geleli uzun olmadı. Yine hafifçe bana döndü:

- Siz de hoş geldiniz hanımefendi. Buyrun, içeri geçelim. Ben hemen:

- Ben çok vaktinizi almayayım, sadece umre zamanı ve programı ile ilgili bilgi edinecektim.

- Sadık Bey de yardımcı olabilirdi ama gelin, buyrun odama, daha detaylı anlatırız. Salih Hocam daha bilgili ve engin tecrübe sahibidir.

Ben ilk defa ve uzun süreli hocaya baktım. O da döndü, bakışlarımız karşılaştı. Kızardığımı hissettim. O ne gözler? Maşallah! Yeşil mavi arası, biraz ela, aralarında kızılımsı bile var gibi, rengarenk. O bakışların derinliği bütün yüzün görüntüsünü; burnunu, alnını, o kalın kaşlarını, Safa Hocanınkinden biraz daha uzun sakalını, çenesini örtüyordu. Bütün suratta sadece gökkuşağı gibi bir çift göz, engin unutulmaz bakış...

- Teşekkür ederim, memnun olurum.

Çok sade döşenmiş ve epey emektar mobilyalar olduğu belli renkleri bile hafiften uçmuş ama tertemiz ve düzenli. Her yer çoğunluğu dini olmak üzere ciltlerle kitap doluydu. Safa Hoca önce bana doğru döndü, tek koltuğu gösterdi. Oturdum. Salih Hoca camın önüne gidip dışarısını seyre başladı. Belli ki rahat konuşmamızı istiyordu. Umrenin dışında bir iki mesele daha vardı ama bir yabancının yanında çekindim. Olsun, bu vesile ile ilerideki birkaç umreye de eşlik edeceğini öğrendim. İlgimi çeken bana uyan tarihteki programı çok detayı ile anlattı. Teşekkürlerimi sundum. Her iki değerli hocayı da selamlayarak çıktım. Dışarıda Sadık Beyin yanında bir bay ve bir bayan daha bekliyordu. İyi ki daha detay istememişim. Bekleyenlere haksızlık olmasın.

Yine çok kibar ve içten, belli belirsiz tebessümlerle hafifce selamlaştık. Sadık Beye de teşekkürlerimi sundum. Bu merkez sanki başka bir

mutlu diyar gibi... Bütün dünya böyle olabilse keşke. Mutlu mutlu, düşüne düşüne, açık bırakılmış (Sıcaktan dolayı olabilir.) kapıdan çıktım. Merdivenlere doğru yönelmiştim ki arkamdan:

- Hanımefendi paketiniz kalmış. Elinde tuttuğu, kendi gözleri gibi rengarenk torbaya baktım, tanıyamadım. Ayrıca ben buraya gelirken daha çarşıya uğramadığımdan dolayı çantamdan başka bir eşyam yoktu:

- İlginize teşekkür ederim hocam ama benim değil o. Benim elimde hiç paket yoktu.

Hiç de telaşlanmayan ve yüzümde bir şey arayan bakışlarla:

- Hakkınızı helal edin, yolunuzdan alıkoydum.

- Ne münasebet hocam, bir iki dakikanın lafı mı olur! Canınız sağolsun. İyi günler.

Merdivenlere doğru ilerledim. İnip çıkanlar artmıştı. Daha bir kalabalık vardı. Ben duvar dibinden, en sağdan gitmeye ve trabzanlara tutunmamaya gayret ederek (Daha ilkokulda iken asırlar önce belki, ilköğretmenim geliş-gidiş, iniş-çıkışlarda veya trafikte daima sağdan gitmemiz gerektiğini defalarca tembih etmişti. Yaşıyorsa kulakların çınlasın, değerli öğretmenim!) inişimi hızlandırdım. Aşağıda karşıdaki asansör kapısının üstündeki sonradan yapıştırılan yazının bulunduğu kağıdın üst ucu biraz aşağı kıvrılmıştı. Yüksek katlara çıkacağım için asansörü tercih etmiştim. Bu kıvrımda ise sakladığım düşüncelerimi buldum. Bu kadar detayı kendi kendime düşünürken zararı yok da… Konuşken, başkalarına bir şeyler anlatırlar hatta şimdi yazarken bile sıkıcı olabiliyor. Ben çok çok kitap okurum, detaylı detaysız. Fakat bazen çok abartılı teferruatlar olduğunu ve gerçekten sıkıldığımı hatırlıyorum. Bir merdiven iniş çıkışı şu anda bir kitap olabilir gibi...

Eski eşime bir defasında:

- Çok fazla detaylara iniyorsun demiştim. O da birkaç gün sonra:

- Hayat detaylarda gizlidir. Demişti. Ben de:

- Elbette, aynı fikirdeyim. Ama sen detaylarda kayboluyorsun. Çok dümdüz bir insandı. İstese de felsefe yapamıyor, senaryo yazamıyordu.

Hatırlıyorum, benim de bazı gerçekleri detaylarda yakaladığım olmuştur. Ama asla bütünü kaçırmadan. Yani detaylarda kaybolmadan.

Belleğimi ne kadar lüzumlu veya lüzumsuz şeylerle doldurduğumun pek farkında değilim aslında. Ta ki yaşadığım veya şahit olduğum, artık içimde tutamayacağım bazı olayları, bilgilerimi başkalarıyla, çok daha fazla kişilerle paylaşmam gerektiğini hissedene dek. Bu yazı, şekil olarak bir günlük, roman veya anılar olabilir; nasıl adlandırılırsa. Sadece bir nevi deşarj değil bu anlatacaklarım, yazacaklarım (benim okuduklarımdan, tanık olduklarımdan aldığım dersler gibi) birilerine de örnek oluşturabilsin istedim. Ve inanıyorum ki bu yazmaya çalıştığım kitabımın, ikizlere, üçüzlere, beşizlere gebe, doğurgan bir pınar olacaktır.

Evet, sadece umre programı açısından düşünürsem çok aydınlandım. Önümü daha ışıklı görebiliyorum. Çok eskilerden beri hep işinin erbabı birinden, dinimle, kitabımla ilgili öğrenmek istediklerimi soramadım. Belki de iyi oldu. Kısa zamanda hem müftü hocamın zamanını almamış oldum, hem de ben yeterince tatmin olmamış olurdum. Umre seyahatlerine çoğunlukla kendisi de eşlik ettiğine göre belki orada daha uzun ve bol vaktimiz olabilir sohbetler açısından (Öyle düşünmüştüm ama gittiğim zaman gördüm ki kazın ayağı hiç de öyle değil. Orada çok daha yoğun. Uykuya, dinlenmeye bile zamanı kalmıyor insanın. Üstüne bir de görevli olmaya görsün!). Ayrıca danışacaklarımdan bir tanesi ve en önemlisi… Bir heyula gibi yıllardır görüntüsü ile aklımdan çıkmayan bir çağrı. Ben artık çağrı diyorum. Nasıl yerleşti, tam hatırlamıyorum. Oldukça iriyarı bir erkek, çantasını çaprazlama kolundan geçirerek boynuna asmış; endişe, merak ve heyecanla beni arıyor. Tam Kabe'ye giren sütunların arasında. Kabe'nin 2000'li yıllardaki haliyle yığınların döndüğü, tavaf ettiği kısma girmeden. Ne zaman Kabe ile ilgili düşünsem bu görüntü geliyor gözümün önüne. Son yıllarda, beni görüyor gibi bulunduğum, yani ona baktığım tarafa doğru öylece bakıyor,

"Hadi, nerede kaldın?" dercesine. Bu benim arzularımın, isteklerimin şekil almış hali mi yoksa? İşte konuşmak istediklerimin birincisi bu idi. Şimdi sorarım; onca insan orada iken veya beklerlerken ben nasıl böyle şeyler için müftü hocamın vaktini alabilirim? Benim için çok önemli tabi ki... Ama genele bakarsak yersiz veya komik gelebilir. Benim empati yeteneğim biraz fazla gelişmiş. O kadar ki bazen karşı tarafın menfaatleri benimkinden daha önce geliyor. Yanlış dahi olsa... Üstelik karşı tarafı benim tarafımdan haklı çıkarırcasına... Bundan dolayı yakın çevrem bana hep "Sen çok şeysin, yani safsın, iyi niyetlisin." diyor. Bunun başka cevabı daha var da... O kadar önemli değil... Ben neyi, ne için düşündüğümü ya da yaptığımı çok iyi biliyorum. Çevremdekilerin olumlu olumsuz değerlendirmeleri de zaten bir yere kadar önemli. Gerçeğimi ben bildikten sonra.

Hastanedeki randevuma da bir saatten fazla var. Çarşıdan alacaklarım da var. Çarşı daha yakın. Ama elimdeki paketlerle hastaneye gidip oradan eve dönmek mi yoksa bir saatten fazla oyalanıp hasteneden sonra çarşıya gitmek mi?

Paketlerim çok ağır şeyler değil nasıl olsa. Çarşı işimi halledip oradan da hastaneye gitmek zamanlama açısından daha uygun.

Hastanenin kapısından her girişimde, ne şartlar altında olursa olsun hafif bir gerilme hissederim. Aslında bu her işe başlarken hissettiklerimden çok farklı değil tabi. Ben birazcık daha ciddiye alıyorum. Duygusallığımdan herhalde. Çarşı işimin hallolması ve randevuya tam saatinde yetişmem, buralarda zaman kaybetmememem açısından iyi denk geldi.

7-8 dakika var. Hava almak amacıyla pencereden dışarı bakınca, karşı binanın kaldırımına oturmuş, ağlar gibi duran bu kız bana hiç yabancı gelmedi. Evet evet, Hacer olmalı! Hay Allah şimdi oraya gidip dönmek, randevu saatimi kaçırtacak. Pencereden hafifce seslensem mi? Hiç sevmediğim bir eylem! Aman Yarabbi! Hissikablelvuku! O da yukarı bana baktı. El salladım... Daha dikkatlice baktı... Elini isteksizce şöyle bir kaldırdı... İşaretlerle "10-15 dakika orada mısın?" der gibi sormaya çalıştım. "Beklerim." dedi. Sevindim. Derken panoda ismim yazdı, gir-

dim. Çok da iç ferahlatıcı, aydınlatıcı olmayan muayeneden sonra (cildimle ilgili bir türlü sonuçlanamayan 3-3.5 aydır süren ilaçlı merhemli tedaviler) alelacele çıktım ve seneler önce bana Kuran okumayı öğreten Fatma Hocamın, arkadaşımın kızı Hacer'in yanına ulaştım. Yerinden hiç kımıldamamıştı. Tokalaşmak veya sarılmak gibi bir niyetim vardı ama çok tepkisiz görünce ben de kendimi geri çektim.

- Hayrola kızım, seni bu hale getiren üzüntün ne? (Ne biçim bir soru bu böyle? Kızın durumuna göre daha içten, acıklı, dramatik mi olmalıydım. Zaten o da soruş şeklime bakmadı bile sadece derin derin soluklandı.)

-Annem 1.5 aydır burada yatıyor. Ara sıra çıkarıyorlar izinli olarak.

- Annen mi? Nesi var annenin?

Gözleri dolu dolu oldu. Zaten o güzel kücücük yüzü belli ki ağlamaktan iyice küçülmüş.

-Dur bakalım, şu sudan bir yudum al, daha şişeyi açmamıştım. Azıcık dertleşelim seninle, annenin yanına çıkmadan önce.

-Çok uzun... çok uzun teyze... Balkondan yola düştü, kalkamadı... 2 sene gitmediğimiz hastane kalmadı. En sonunda buradaki doktor bir iki ameliyatla hiç değilse ümitlenebiliriz dedi. Bu ikinci ameliyat... Annem çok iyi niyetli, her seferinde "Sanki biraz daha iyiyim." diyor. Doktor da ne çok iyi ne de çok olumsuz konuşuyor. Zamana bırakıyor. Ellerinden geleni yapıyorlar onlar da... fizik tedaviler... kontroller... Benim yüzümden oldu, biliyor musun?

Gene gözleri kızarmaya başladı... Hay Allah'ım o güzel yemyeşil gözler adeta griye döndü...

-Dur Hacer'im, dur kızım, sakin ol bakalım. Ümitsiz olma o kadar. Hadi bir çıkalım anneciğinin yanına da görelim, nasılmış.

Oda kapısı tam kapatılmamış, sanırım biraz havalansın diye aralık bırakılmış. Aslında ben hiç kapalı kapıları sevmem. Galiba çok gerek-

medikçe de kapatmış değilim. İyi etmişler. Hafifçe tıkırdattım ve kapıyı biraz daha ittim. Başımı içeri sokup bakınca tam sol karşı köşede Fatma Hocamı gördüm. Kapının hareketiyle doğrudan o da bana baktı. Gözlerinin içi taaa yüreğine kadar güldü. Ben de tutamadım kendimi, çabucak yanına seğirttim... İncitmeden sarıldım… ama o bana sımsıkı sarıldı. Sarıldı ve bırakmadı... Anladım ki ağlayacak... Az önceki o mutlu yüzünü, gözlerini ağlarken görmemek için ben de sarıldım bırakmadım... Galiba benim de gözlerim yaşardı...

Odada diğer yatanlara da bakıp "şifalar" diledim. 3 yatak vardı. Biri boş, fakat diğer hastanın refakatçisi oturuyor.

-E hocam, "tebdil-i mekânda ferahlık mı var." dedim?

-Yaşamın bir parçası bunlarda işte. Sağlıklı günlerimizin kıymetini daha çok bilelim diye ara sıra sınanıyoruz.

Kirpiğinin ucunda asılı kalan, düşemeyen billur taneyi, başörtüsünün kenarına aldırıverdi. Hemen silkelendi. Gözle görülür bir şekilde o ilk sevecen ve güçlü haline dönüverdi.

-İşte bu çocuk böyle abartıyor her şeyi... Sanki yatalak olmuşum... Sanki ölüyormuşum... Öyle olsa bile her şey bizim için değil mi? Anlattıklarımın hepsi boşmuş demek ki? Hep en kötüsüne ve kabullenişlerle hazırlıklı olursak, yaşadığımız her günümüz daha doyurucu ve mutlu geçer.

-Senin de annen yaşıyor Fatma'cığım. Allah sağlıklı uzun ömürler versin. Yaşlanmıştır. Nereden baksan 6.5 yıl oldu görüşmeyeli. Onun sağlığı ile sen bile ne kadar pinpirikleniyorsundur? Bilmem mi ben seni, titizliğini, hassasiyetini. Burada iken bile aklın ondadır.

- Çok doğru, çok haklısın. Hele şimdi daha da çöktü... Malum zamanın hastalığı Alzheimer, kendisi "tatlı bunama" diyor buna.

-Özlemişim... Nasıl tatlı tatlı anlatır her şeyi... Görüşemezsek şimdilik ellerinden öpüver… Şimdi sen ne kadar daha kalacaksın burada? Bak ben sap gibi damlayıverdim. Elim boş boş... Eve çıktığında gele-

yim... Burada tedirgin tedirgin olmuyor. Hiç gitmek istemiyor canım. Daha oturayım söyleşelim istiyorum ama burada yaşam programlı... Malum hasta ziyareti kısa olur denirmiş....

-İki kontrolüm daha var, bir buçuk gün sürer... Yani iki gün sonra evdeyim...

-Tamam hocam bir günde benden sana avans üç gün, sonra sendeyim.

-Dur dur... Biz evi değiştirdik... Lojmanda değiliz artık... Küçük bir ev aldık...

-Çok sevindim. Allah sağlıkla, güle güle oturmayı nasip etsin. İyi oldu söylemen. Ziyaretlerimin sebebi çoğaldı şimdi... Bak bir şey diyeceğim bir kere senin çok sevdiğin taze üzümlü keki getireceğim... Bir de çam sakızı çoban armağanı bir ev hediyesi... Bana açıkca söyle işine yaramayacak bir şey olmasın, hiç değilse işini görecek bir şey olsun.

-Ayıp ediyorsun ama... Sen gel yeter... Sen kendin dedin, bak altı yıldır görüşmemişiz... Hasbihalleşiriz yeter.

-Hayııır kek cepte. Söyle ev için ne getireyim?

Hacer oradan atladı:

-Sen illa dediğim dediksin biliyorum teyzeciğim... Ben dün akşam limon sıkacağını düşürdüm... kırıldı.

-Aaaaa! İyi bir de tencere tava siparişlerine geç bari... Annesi dayanamadı.

-Afferim kızım! Şimdiki gençler lafı evelemeden gevelemeden sadede geliyorlar. Teşekkür ederim yavrum. Hadi bana müsaade... Üç gün sonra görüşürüz inşallah...Telefon numaram aynı. Hacerciğim bana adresi mesaj olarak atıver.

Fatma Hocam kendini doğrultmaya çalıştı... Ne kadar gayretli, maşallah...

-Fatma'cığım sen bu gayretkeşliğinle çabucak ayaklanırsın... Dur dur, acele etme şimdi ama...

Her ikisine de sıkı sıkı sarılarak vedalaştım... Hastaneden çıktım... Hani denir ya "Allah düşürmesin, eksik de etmesin!"

Yola çıktım. Güneş bayağı tepede... Çok sıcak... Dolmuşa binsem, indikten sonra gittiğim yere kadar daha yürüyeceğim... Binmezsem bu sıcakta o kadar yolu gözüm yemiyor... Bir dolmuşlara bir yola bakarken, hep benim sevdiğim yeşil renkte bir otomobilden sörücü eğilip bana bakıyor... Bir an çıkaramadım... İhtimal veremedim de... Bu kadar tesadüf ancak dizi filimlerde olur... Ben bile inanamıyorum. Salih Hoca ve yanında bir bey.

-Ne tarafa Ayşenur Hanım?

-Ben eve gdecektim. Ama sizi yolunuzdan etmeyeyim şimdi.

-Binin hadi... Siz de yakınlarda oturuyorsunuz. Bizim de işimiz için vaktimiz var nasıl olsa.

Yanında oturan bey:

- Kemal'ciğim ben yaklaştım nasıl olsa. Biraz yürüyüp işlerimi hallederim. Emanetlerle de akşama buluşuruz. Dedi ve indi. Ön kapıyı benin binmem için tuttu. Ayakta öyle durmasından çekindim, mecburen teşekkür edip alelacele bindim. Aslında öğlen namaz vakti de yaklaştığından çok sevinmedim değil hani.

Biraz sohbet ederek biraz da yolu tarifle eve yaklaştık. İnanamıyorum nereden baksan yolum 4-5 km. tutar... Bir dakika gibi geldi bana... Ne kadar ferahlatıcı konuşması var... Bir o kadar da samimi ve aydınlatıcı...Yalnız ben merak ettim:

-Salih Hocam inen beyefendi size "Kemal" diye hitap etti... Bir daha karşılaşırsak ben hangi isminizle sesleneyim?

-Benim asıl ismim Kemal. Ama küçüklüğümden beri beni halam büyüttü. Enişte de Saliha kızına uygun olsun diye bana Salih dedi...

Siz nasıl isterseniz öyle seslenin. Görüşeceğiz nasıl olsa. Dedi. Ben şaşkınlıkla döndüm, baktım.

O kadar kendinden emindi ki... Sokağımı, evimin kapısını tanıdım:

-Hay Allah daldım... Ben sokağın başında inerdim. Bizim sokak dar. Her iki taraf da araba dolu. Zahmet oldu. Tekrar teşekkür ederim. Hoşça kalın!

-Bir şey değil. Hayırlı günler. Allah'a emanet olun.

Üç gün nasıl geçti anlamadım. Aklım hep Fatma Hocamda idi. Onunla topu topu beş ay gibi, dolu dolu zaman geçirdik. Çok güzel öğretici. Benim de çok içimden gelmiş galiba; çabucak öğretti. Üstelik de uzun uzadıya özel veya dini sohbetlerle. Birkaç kere de o bize geldi... Evleri çok güzel. Sitenin bahçesi bakımlı... ağaçlar... çiçekler… kuş sesleri... Denize uzak biraz ama tepede olduğu için çok havadar... Şehrin merkezindeki o boğucu, öldürücü sıcak hiç hissedilmiyor... Ferahlatıcı. Kapıyı Hacer açtı:

-Hoş geldin, teyzeciğim!

-Hoşbuldum, güzel kızım. Bugün yüzün daha aydınlık. Bak biraz zor da olsa tut kendini, neşeli olmaya çalış. Annen zaten çok mutlu bir insan, senin tavrınla daha da çabuk ayaklanır. Onun gibi ben de inanıyorum. Tekrar yüreyecek.

-Zübeyde'm sen misin? Gel gel tam annem de seni soruyordu.

İçeri girince teyzemi bayağı zayıflamış gördüm. Zayıflamak onu çökertmemiş, bilakis daha dinç ve genç göstermiş. Üstündeki fazla kilolardan kurtulunca daha bir çevikleşmiş, bunca yıla rağmen. Elini öptüm; o da bana sıkı sıkı sarıldı. Ben bu aileyi ne çok sevmişim meğer. Fatma Hocama da sarıldım. Mutlu gözyaşlarımızı içimize akıtarak.

-Nasılsın Zübeyde kızım?

-Çok iyiyim teyzeciğim. Seni gördüm, daha iyi oldum. Sen nasılsın? Ha bu arada sana teyze diye hitap ediyorum hala ama hani annem gibi

annemin kız kardeşleri gibi gördüğümden ama şimdi maşallah bu görünüşünle "abla" desem yeridir.

Cilveli cilveli kıkırdadı:

-Ben artık eni konu Fatma'nın yanına yerleştim. Bizim damadın dışarıdaki işlerinin arası uzamaya da başladı. Hiç değilse yalnızlık çekmiyoruz. Birbirimize yoldaş oluyoruz. Senin oğlanlar nasıllar? Nerede neler yapıyorlar? Birçok meraklı, özlemli soru...cevaplar... Hacer elinde kocaman bir tepsiyle geldi. Çaylar, ikramlar…

-Ne zahmet ettin yavrum... Benim mide iyice küçüldü, pek bir şeyler yiyemiyorum.

Diyorum ama tepsidekilerin görüntüsü bile iştahımı kabartmaya yetti de arttı bile. Bakalım buradan mideyi çatlatmadan çıkabilecekmiyim.

-Zübeyde Teyzeciğim bana müsaade etseniz de dışarıda annemin bir öğrencisiyle çalışmam vardı. Gitmem gerekiyor. Sizce sakıncası yoksa…

-Ne münasebet kızım, sen işine bak. Gene görüşürüz elbet.

Geldi, elimi öptü, anneciğini ve nenesini de öptü, mutlu mutlu odadan çıktı. Biraz sonra sokak kapısının açılıp kapandığını duyduk. Teyzem de ayaklandı:

-Bana da müsaade kızım, sabah namazından sonra uyuyamıyorum. Şimdi de ağırlık çöküyor işte. Gideyim, biraz güzellik uykumu tamamlayayım.

Teyzem hepimizi güldürdü.

-Elbette teyzeciğim, kalktığında gitmiş olursam bana da Allahaısmarladık. Gene gelirim, görüşürüz. Artık bir ayağım hep sizde... Ben telefonlarımı da bırakacağım… Adresim aynı zaten.

-Çok güzel kızım, annene de selam söyle, bir dahaki gelişine onu da getir.

Birdenbire buz kestim. Kasıldım kaldım. Vücudumun yüzde seksenden oluşan sıvısının gözlerime hücum ettiğini sandım. Bir an kulaklarım duymaz oldu. İnsan oturduğu yerden sendeler mi?

-Ne oldu kızım bilmeden yarana mı bastım?

-Annemi iki yıl önce kaybettim teyzeciğim, sizlere ömür.

-Vah vah... Bak, ben de çok üzüldüm şimdi, gerçi bir kere görüşmüştük ama çok sevmiştim onu, çok tatlı dilliydi. Ama Allah'ı var bak Fatma'mın yüzü de burada annen için hep demişimdir "profesör gibi kadın. Taşı her zaman tam gediğine koyuyor. Biz bu ezikliğimizle yanından bile geçemeyiz onun." diye. Allah rahmet eylesin. Sana da sabırlar versin. İşte sırası gelen gidiyor. Keske hep sırayla olsa... Hadi, iyi bak kendine kızım.

Dışarı çıkarken o zinde dimdik omuzları sanki biraz aşağı çökmüş ve terliklerini de sürükler gibi geldi bana.

-Ben de çok üzüldüm Zübeyde'ciğim, duymamıştım. Herkes kendi derdine düşünce neler olup bitiyor kaçırıyoruz böylece. Arkadaşım benim Allah sabırlar versin.

-Sağol Fatma'cığım, son 6-7 yıl doktorlar hep "Her an hazırlıklı olun." dediler ama olunmuyormuş. Bu kadar etkileneceğimi ben bile tahmin etmezdim. Onun için daha havadar diye aldığımız ve orada vefat ettiği eve bir daha giremedim. Ben de sattım, daha başka yerden aldım. Şimdi orada yaşıyorum. Benim daha önce boşanarak ayrılmak ve satmak zorunda kaldığım eve çok benziyor. O evle birçok hayalim yarım kalmıştı. Dilerim, burada bununla tamamlanırım. Biraz ayaklan şu kontrollerin bir düzene girsin seni de götürürüm, teyzemi de... Oranın havası da püfür püfür... Manzara desen harika... Hiç canın sıkılmaz... Yalnız ben ara sıra işe gidip geliyorum... Fiyat olarak biraz yüklüydü, kredi aldık... Gerçi ben çalışmayı çok severim, biliyorsun. Bu da bahanem oldu diyelim...

-Güle güle otur arkadaşım, mutluluk ve sağlıkla, ağız tadıyla inşallah... Ben de gelirim tabi... Biliyor musun belki ilk adımlarımı orada atarım... Sanki her an içimde belden aşağımda bir kıpırtı var, beni yukarı

yukarı çeken.

-Ay çok sevindim, bunu duyduğuma... Bak yazıyorum sen tez zamanda bu moralle ayaklanırsın da koşarsın bile.

-İnşallah canım inşallah. Yalnız annem pek gelmez… Daha açıkcası Hacer'i bırakmaz.

Gözlerinden gri gri bulutlar geçer gibi oldu bir an, gözleri kapıya yöneldi sanki Hacer giriverecekmiş gibi.

-Ben ne diyeceğimi bilemiyorum, neler olduğunu bilmediğim gibi... Dilerim güzel şeylerdir.

-Pek değil pek değil. Ama sonrası daha iyi oldu, olacak inşallah. Çok uzun bir hikaye... çok uzun. Aslında Olayların başlangıcı ve gelişimi çok süratli oldu ama vakumlanmış olaylar zinciri... Hepimiz tam ayaklarımızın üzerine basamadık hala neler olacağını ve neler yapmamız gerektiğini, daha açıkcası birbirimize bile nasıl davranmamız gerektiğini tam çözemedik.

-Biraz soluklan istersen Fatma'cığım. Hacer şimdi senin yerine mi derslere, söyleşilere, dualara gidiyor?

-Yok öyle değil, biliyorsun o da bu konuda oldukça eğitimli, bizim camia da hiç yadırgamadı. Benim evde uygun olduğum zamanlar ben buradan devam ediyorum. Sıkıştığımız yerde Hacer kolaylıyor beni, eksik olmasın evladım.

-Çok güzel, öyle de olması gerekiyor elbette. Büyük oğlun Bilal nerede? Küçüğü yatılı okula yollayacağını söylüyordun, daha doğrusu o öyle istiyor diyordun.

-Dur Zübeyde'ciğim şu iki buçuk seneyi en baştan anlatayım en iyisi. O vakte kadar olanları sen zaten biliyorsun... Bilal üniversitede okurken eşiyle tanıştı.

-Aaa! Bilal evlendi mi? Allah mesut etsin, hayırlı geçimleri olsun.

-Daha çok şaşıracağın şeyler duyacaksın çok... Sabret canım... İyi de anlaşıyorlar... Belli ki ömürleri de birlikte gibi geldi bana... Hatta ben teklif ettim "Oğlum önce aileler tanışalıp bir söz-nişan, denk getirebilirsek de evlilik hazırlıklarına başlarız" diye. Sevincinden havalara uçtu. O sene Ömer Faruk da İlköğretimi bitiriyor ve yatılı gitmek istiyor... Dersler notlar çok iyi... Gitmeyi kafaya koymuş ya bir kere, deli gibi çalışıyor, girmek bir yana yüksek derecelerle, burslarla girmek istiyor. Hepimiz elimizden geldiğince, aklımız yettiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz. Eee Hacer de bir yıl önce kaptan olmak isteğini ve gemi-güverte bölümünü seçeceğini söyledi. Bakma öyle şaşkın şaşkın! Hepimiz böyle şok olduk duyunca. Küçüklüğünden beri tek idolü bendim. "En az senin kadar başarılı bir hoca olacağım." derdi, sen de biliyorsun.

Tanıl'la oturduk, uzun uzadıya konuştuk... Ölçtük biçtik... Çocuklarla ayrı ayrı bazen tek tek konuştuk... Çok şükür ekonomik olarak pek sıkıntımız yok sayılır ama yeni plan ve projeler sanırım bizi duygusal olarak gerdi. Çocuklar da her biri, geçici de, part time da olsa hep bir işler yapmışlardır... Ellerinden her iş gelir... Babalarının devamlı başlarında olmaması, onların ayaklarının üzerinde daha çabuk durmalarını bile sağladı gibi geliyor ya bana... Gerçi ben de evlendiğimden beri farklı bir yaşam görmediğimden bu haliyle kabullendim hayat gidişatımı... Ne dün ne de bugün hiç şikayet de etmedim...Tanıl da bana çok kibar ve saygılı davrandı hep... Gençken, yani yeni gelinken bazen kendimi istenmeyen biri gibi hissettiklerim olmuştur. Ama hiç yüzleyemedim. Bana karşı daima çok şefkatli ve sevecendi. Bir bacı gibi, bir kuzen veya başka yakın bir akraba gibi... Aşırı isteklerim olmamıştır hiçbir zaman ama o da hemen ihtiyaçları bilir veya benim temin etmem için yokluğunda gerekli ortamı yaratırdı.

Fatma coşmuş anlatırken Tanıl ismi bana hep farklı bir dünya gibi gelmiştir. Acaba hiç rastlamadığımdan veya evde çok adının geçmemiş olmasından olabilir mi? Bazen hayali bir kahraman gibi. Fotoğraflarını görmemiş olsaydım... Fatmanın son söyledikleri çok içimi acıttı. Bu bir evlilik… Ana-baba evi veya bir ortaklık şirket değil ki... Aşk nerede aşk... Ah Fatma'm ah ben de seni yüzleyemem ki... Herkes bir düzen tutturmuş gidiyor... Aman dur kaçırmayayım olayların gidişatını... Tam

kendini kaptırmışken, konsantresini bozmak istemiyorum.

-Hadi Bilal'in üniversitesi burada; gidip geliyor... Bir de Hacer'inkini araştırmamız gerekecek... Nerelerde var, yani hangi şehirlerde. Ömer Faruk›unki de belli... Senelerce bizi doldura doldura sanki otomatik geçişmiş gibi hazırladı bizi küçük yaramazım... Ah öyle yaramaz dediğime bakma... O da bildiğin Ömer Faruk değil... Bir olgunlaştı, bir olgunlaştı... Sanki ötekilerinin ağabeyi gibi... Oturaklı oturaklı bir konuşmaları var... Bizim gibi herkesi dinletiyor. Kerata çok da yakışıklı… Hani kuzguna yavrusu anka kuşu gelirmiş.

Neyse Zübeyde'ciğim, Biz Hacer ile üniversite için araştırma yapalım derken O:

-Siz de izin verir, bu okula sıcak bakarsanız çalışmalarımı da ona göre düzenleyeceğim. Anneciğim, babacığım ben bu okulu çok istiyorum. Hatta ön araştırmalar da bulundum. Bu şehirdeki üniversitelerde sadece birinde denizcilik fakültesi, gemi-güverte bölümü var. Puanları da benim ulaşamayacağım gibi değil. Hatta biraz daha sıkı ve programlı çalışırsam dershane ve kurslara bile gerek kalmadan girebilirim.

Gemi güverte deyince babasının içi titredi, gözleri parladı. Kim bilir kendi işini oğullarının birinin yapmasını bile arzulayabilirdi. Çocukların okul ve meslekleriyle ilgili bizim hiçbir isteğimiz olmamıştı. Sadece seçtikleri okul ve mesleklerin bizim de şartlarımıza uygun olmasını hepimiz bir arada kafa kafaya vererek düzenlemiştik. Şimdi Hacer'in isteğine de aynı tavrı göstermemiz gerekiyor.

-Hatta ben bir ara Deniz Harp Okulunu bile araştırdım. Sizin de çok karşı geleceğinizi zannetmiyorum ama ne siz ne de ben o çok uzun dünya turlarına; ayrılık ve hasretlere dayanamayız diye düşündüm. Bunca yıl babalı-babasız bir ömürden sonra hiç hiç dayanamam. Üniversitede de böyle uzun işler çıkabiliyor ama daha özgürsün. Seçme şansın da var. Ben size bu teklifle gelene kadar çok uzun düşündüm ve araştırdım. Bana duygu ve düşüncelerinizi söylerseniz, sizi daha tatmin edici aydınlatabilirim. Çok istiyorum çok...

Evet çok istediğini konuşmalarının kesinliğinden, gözlerindeki ateşten anlamıştık da, benim endişelendiğim, sadece babasının mesleği olmasından kaynaklanmadığı idi. İçimden daha önemli başka bir sebep var gibi geliyor... Ama nasıl soracağımı bilemiyorum. Belki cevabının beni üzebileceğinden de korkuyorum. Peki ben bu içimdeki şüphe ile nasıl sağlıklı, hiçbir şey yokmuş gibi devam edebilirim… Ya da nasıl veya ne diye sorabilir, araştırabilirim.

Yoksa her şeyi oluruna ve zamana mı bıraksam… yani bırakmalı mıyım?

Ben bu endişelerle kıvranırken baba kız puan ve para hesaplamalarına başlamışlardı bile... Hadi ben de bir uçundan tutayım da belki beni rahatlatacak bir ip uçları çıkarabilirim. Belki de babasının işine özenmesinden başka bir sebebi yoktur da benim lüzumsuz evhamımdır. Ah keşke, keşke öyle olsa! Ne oluyor bana? En basitinden hasretlik mi yoksa?

-Hadi bize birer çay getir annenin de benim de senin de beynimiz durulsun biraz. Şöyle ailece bir höpürdetelim...

Hacer yıldırım hızıyla, şarkı mırıldana mırıldana hoplaya zıplaya odadan çıktı. O koca genç kız kuşlar gibi olmuştu bir anda. Böyle yersiz kuruntularla çocuğumu da üzmeye hakkım yok.

-E hanım, hiç sesin sedan çıkmadı. Fikrini de söylemedin pek.

-Aman bey söyledim ya! Sen dikkat etmedin.

-Ettim, ettim... Dudaklarının ucuyla... Bilal'deki veya Ömer Faruk'taki gibi şöyle içten içten değil...Yoksa kızın uzaklara mı gider sandın. Hiç endişelenme... Öncelikle buradaki üniversiteyi istiyor ve puan olarak da çok rahat girebilir… Ben kızıma oğullarıma ve sana güveniyorum... Sonra bu işten de üç beş kazancı var... Harçlığını çıkarıyor... Gerçi ben derslerini zorlarsa bırakırsın dedim ama duymak bile istemedi... "Ben yaptığım işle derslerime de yaşamıma da daha motive olabiliyorum... Güç veriyor...ve üstüne de para kazanıyorum" dedi. Senin önünde konuştuk ya bunları senin aklın nerelerde? Bak bakalım bana; hadi söyle

benim de bilmem gereken bir şey var mı?

-Yok elbette, senin de dediğin gibi hep erkek çocuklar gidecek de kız evlat kalacak gibi mi düşündüm acaba? Kısa zamanda toparlanır, kendimi hazırlarım. Allah sağlık ve huzur versin yeter ki! Bir gün gelip de böyle güzel güzel okurken meslek sahibi olup ev-bark kurup gideceklerini çok ciddi düşünmemişim galiba. Bak dikkat edersen oğlanlarda bu kadar uzun uzadıya görüşmeler yapmadık. Sen de çok inceledin ha! Dikkatimden kaçmadı.

-Haklısın hanım, çok az evde olsam da benim bir yanım hep sizin yanınızda. Hepinizi bu evde hayal etmişim hep. Bak sıra sıra uçup gidiyorlar.

Bir an garip bir sesizlik oldu. Fatma'nın gözleri daldı… Karşı duvardibindeki sandığa doğru bakıyordu ama o an o kadar uzaklara gitmişdi ki kendimi tutamadım:

-Yoruldun mu canım? İstersen başka zaman devam edebiliriz dedim.

Birden şaşırtıcı bir şekilde silkelendi... Sanki çıkmış-gitmiş ve dönmüştü:

-Yoo hiç yorulmadım... Bir şey dikkatimi çekti, şimdiye kadar bütün bunları detayıyla hiç kimseyle paylaşmamışım... Çok rahatlatıcı… Kendimi çok ferahlamış hissediyorum... İyi ki varsın, iyi ki geldin Zübeyde'ciğim... Ayrıca buraya kadar anlattıklarım daha hiçbir şey değil. Bundan sonrasına sen de kendini, şaşkınlığa uğramamak için hazırlasan iyi olur.

-Hadi hocam yapma! Şimdiye kadar yaşadıklarımı, beni çok sarsan veya sevindiren birçok şeyi az çok seninle paylaştım... İyi mi kötü mü bilemem ama ben "şaşırma özelliğimi yitirmişim. Hükümsüzdür." Gülüştük.

-Ay sen çok yaşa emi! İnsanı can evinden rahatlatıyorsun. Neyse o kışımız çok hararetli ve yoğun geçti. Böyle olacağını biliyorduk...Ömer Faruk da o yıl sonunda gidecekti... Hacer de... Ama hiç hesapta olma-

yan Bilal'in ikinci yılında kız arkadaşıyla daha yoğunlaşıyor olması ve derslerine pek kendini verememesi sıkıntılıydı...Tanıl ile oturup enine boyuna önce kendi aramızda sonra da hep beraber konuştuk. Evladım yangın yeri gibiydi... Babasının devamlı evde olmaması benim de erkek çocukları fazla sıkıntıya sokmama gibi düşüncemden dolayı pek yalnız kalmış. Yangın öyle bir yangın ki alev alev.... Ben hiç böyle şey yaşamadığımdan anlayamamışım. (burada çok derin, acıklı bir nefes aldı.)

Kendimi tutamadım, kalktım hemen sıkı sıkı boynuna sarıldım. O da bekliyormuş veya ihtiyacı varmış gibi yapıştı bana. Bir müddet öylece kaldık:

-Ama bak böyle gidersek bitiremiyeceğiz söyleşimizi, daha doğrusu anlatmalarını...

-Haklısın arkadaşım. Ama çaylar soğumadan birer daha koyalım da bir daha ara vermeden devam ederiz.

Ben hemen kalktım. Çaydanlık buz gibi olmuştu.

-Ben gidip hemen ısıtayım.

-A olur mu öyle bayat bayat…

-Ben pek çaydan anlamıyorum, biliyorsun ve pek de sevdiğim söylenemez. İstersen senin için hemen demler gelirim.

-Hayır hayır ısıt sadece yeter. Zaten çok da bayat değildi ki. Gülüştük.

Çıktım. Mutfağın yerini ilk defa gördüm. Ne kadar özenli hazırlanmış ve evin en manzaralı bölümü. Çaydanlığı ocağa koydum. Ortadaki kurabiyelerin üstlerini örttüm. Ben artık yemem. Ama ya Fatma isterse. Hemen kapıdan başımı uzattım:

-Kurabiye veya başka bir şeyler istermisin dedim.

Bu arada aniden benim kapıyı açacağımı beklemiyormuş gibi şaşkınca toparlanmaya çalıştı. Bir şey yapıyordu ya da yapmaya çalışıyor-

du... Kalkmaya mı uğraşıyordu?

-Dur dur canım acele etme, zorlama kendini... Ben buradayım; bak, ne istersen söyle.

-Bir şey istediğimden değil ama bazen kendimi öyle hazır hissediyorum ki yürümeye

ayağımı aşağıya bıraksam devamı gelecek gibi...

-Elbette olacak, elbette hareketlenecek, yürüyecek hatta koşacaksın bile...sende bu azim ve güç olduktan sonra...benim aklıma başka türlüsü gelmiyor zaten… Bunlar gelip geçici şeyler… Allah dermansız dertler vermesin.

-Oy Zübeyde'ciğim! Seni bana Allah yolladı galiba. Bak ilaç gibi geldin. Senin de ne muradın varsa versin.

Ben de çok sevindim. Ama küçük de olsa iç geçirmemeye çok dikkat ettim. Şimdi kendi olaylarına yoğunlaşmışken bir de beni düşünmesin.

Toparlandı. Ben de tekrar mutfağa döndüm; çaydanlık kaynamıştı. Hatta demlik bile bayağı sıcaktı. Çayları koydum, bardakları tepsiye yerleştirip odaya döndüm.

-Haydi bakalım kaldığımız yerden devam.

-Bilal'imin yangınından söz ediyordum. Utanıyor sıkılıyor ne yana bakacağını bile bilemiyorken dileklerini nasıl söyleyebilsin... Ee ben de de böyle girişkenlik yok… Neyse babası biraz cesaret verdi...

-Gençsin oğlum, çok doğal, çok normal böyle şeyler... Pek de güzel hem... Sevmek sevilmek kadar güzeli var mı?

Kocasının bu sözlerini aktarırken Fatma'mın gene boynu büküldü... Gözleri yine sandığa daldı...

-Huuu! Fatma Hocam Tanıl Bey haklı "Sevmek sevilmek kadar güzeli var mı?" devam… devam...

-Yakışıklı oğlum başını kaldırdı... Önce bana sonra babasına baktı… Evladımın gözleri ışıl ışıldı. "Yaradanım bana ne güzel bir aile vermis." dedi ve ayrı ayrı ikimize de sarıldı. Babası:

-Daha bir şey olmadı. Bir yere varamadık.

-Ah bilseniz beni nasıl rahatlattınız. Dileyin benden ne dilerseniz. 4 yıllık okulu 3 yılda mı bitireyim? Artık sizin yerinize işe ben mi gideyim? Söyleyin ne isterseniz hazırım.

-Dur deli oğlan dur... Sen söyle bakalım kızımız kimdir, nerelerdendir?

-Adı Hatice, aynı okuldanız, o bir sınıf altta. Ama çok çalışkan, çok becerikli, çok düşünceli, çok iyi niyetli, çok.

-Hop hop! senin çokların akşama kadar bitmez. Ne güzel böyle gönül gözüyle görebilmen. Afferin oğluma.

Sıcacık sıcacık baktı bana.

Babası da dalgın dalgın oğluna.

-Kesmezsem çatlayacağım; gelinin adı Hatice mi?

-Evet canım... Hatice Özlem... Ne düşündüğünü anladım...

-Ayşeler, Fatmalar, Haticeler…

-Ayşenur Zübeydeler…

Tekrar gülüştük mutlu mutlu.

-Pekâlâ oğlum, duyguların bizden yana içine gömmene gerek yok artık. Biz senin dengeli yaşamanı, eğitimini iyi ve zamanında yapmanı ve ilişkilerini de, ne kendine ne de başkalarına zarar vermeden yaşamanı istiyoruz. Değil mi hanım?

-Çok haklısın ben de aynı düşünüyorum. Ben şimdi diyorum ki bu benim anladığım kadarıyla basit bir arkadaşlıktan çıkmış. Oğlum önce

senin bundan sonraki yaşama ilişkin düşünce ve duyguların ne? Bizim yapmamız gereken ne?

-Anneciğim beni bu içinden çıkılmaz gibi gelen sıkıntıdan kurtardığınız ve benimle böylesine yürekten ilgilendiğiniz için zaten yapmanız gerekenleri fazlasıyla yaptınız. Allah sizlerden razı olsun. Ne kadar hafifledim. Şimdi okuluma, derslerime, işime ve Hatice'ye daha sağlıklı yoğunlaşabilirim.

-Bu kadar kolay değildir genede oğlum... Dersler, iş, ev, arkadaşlık? Hazır ben de şu anda yanınızdayken ister misin adını koyalım? Yoksa erken mi?

Bir kızarma, uzun bir sessizlik...

Lafı ben aldım:

-Baban sorusunda haklı. Ben de bir hanım olarak Hatice tarafından bakıyorum; görüşmeler buluşmalar sıkıntılı olabilir. Hani korku, endişe, heyacan gibi… Malum (ben pek öyle düşünmesem de) "Elalem ne der." gibi.

-Ben daha ne diyeyim size, bütün hissiyatlarımızı önümüze döktünüz… Haklısınız, yirmili yaşlarda da olsak, herkes gibi rahat olamıyoruz. Ailesinin kulağına giderse endişesini yaşamıyor değiliz hani... Ama böyle endişeler aklı başında bütün ilişkilerde vardır sanıyoruz.

-Biz anladık oğlum, az önce de değim gibi adını koyalım derken, ailesini ziyaret edelim, "Allah'ın emri Peygamber'in kavliyle" diye uygun görürlerse bir söz nişan, akabinde de artık zamanına sırasına göre nikah, düğün!

Evladım, oğulcuğum hepten uçtu havalara Zübeyde'ciğim... Gözümün önünde kanatlandığını tavanlara aştığını ben bile hissettim.

-Nasıl isterseniz, nasıl uygun bulursanız... Gerçi biz düğün gibi detaylara pek sıcak bakmıyoruz ya...

Kızara bozara yüzünü yerden bile kardıramadan verdiği cevap bu

oldu.

Velhasıl kardeşim biz gittik aileyle tanıştık, birbirimizi sevdik, beğendik. Sanki Hatice-Bilal değil biz iki aile nişanlandık.

Bilal yaptığı işi part-time gibi, yani okul zamanında diye düşünürken şirket onu kaybetmemek için okuluna uygun şartlarda bir göreve getirdi. Ücreti de kendini bile şaşırtacak dolgunluğa geldi. Bu ona başka türlü bir cesaret daha vermiş olmalı ki babasının sonraki gelişinde:

-Benden ev için para kabul etmiyorsunuz, ben de biraz biriktirdim... Gelecek zamana yönelik de biraz borçlanırsam nikahımızı kıyabilir miyiz? Sizce de uygunsa?

Çok şaşırmadım; aslında benim de düşündüğüm bu idi. Ama ilişki onların ilişkisi, zamanın arkasına saklanıp bekliyordum. Sevindim. Ve sevindiğimi hemen belli ettim...

-Bilal'ciğim, Hacer ve Ömer Faruk›un okul ve not durumları çok iç açıcı...Ekonomik olarak burslu okuduklarından bizi çok da zorlamıyorlar. Biz de biraz destekle bu işi kotarırız elbette. Hadi aileye bir ziyaret daha yapıp, hep birlikte planlayalım bakalım; onların duygu ve düşünceleri ne merkezde?

Hiç ara vermeden karşılıklı görüşmeler, anlaşmalar, nasıl olduğunu bile anlayamadığım, her şeyin bu kadar yolunda gittiği bir düzende her şey oldu bitti. Hatta küçük bir kokteyl bile yapıverdik elbirliği ile.

Söyleyenler ne kadar doğru söylemişler "Allah yuva kuranla, ev alana yardımcıdır." diye.

Daha okulları bitmeden çatılarını çattılar. O yıl sonunda erken bir dönemle Bilal okulunu bitirdi. Şirketinde tam zamanlı çalışmaya başladı. Yetmedi, aynı okulunda geceleri mastere bile başladı. Hatice'm, gelinim, kızım da ertesi yıl okulunu bitirirken hamileliğini öğrendik. Erken merken dediler ama biz hepimiz ve iki aile ilk torunumuz yolda idi... Şimdi kanatlanıp havalara uçma zamanı bizlerde idi... Şimdi çok tatlı bir torunumuz var, güzeller güzeli adımlamaya bile başladı... Anneciği

işine biraz ara verdi. Ancak ilgilenebilir. Kendi de çok titiz. Kimseye iş düşürmüyor. Maşallah.

Ömer Faruk›um zaten daha ilköğretiminin ilk yıllarından beri yolunu çizmiş çok iyi araştırmaları neticesi ne isteğini tam bilerek, daha o yıl İlahiyat Fakültesi Tasavvuf Bölümünü istedi. Yalnız musikiye olan düşkünlüğü ve sesinin değişik bir ahenginden dolayı ayrıca master olarak Türk Dini Musikisi bölümüne de ileride devam olarak düşündü.

-Sözünü kesmiş gibi olmayayım ama duygu, düşünce, itikat olarak ve ses olarak da aynı sen galiba.

-Evet haklısın Zübeyde'ciğim, hepimiz aynı şeyi düşündük, neyse... Oğulumun düşüncelerine göre özellikle beşerî bilimlerden sosyoloji, psikoloji, antropoloji gibi çağdaş bilimlerle iş birliği içine girerek çözmek durumunda kaldığı birçok meselenin yeni araştırmacılarını bekliyor olması Ömer Faruku'umun iştahini daha bir kabarttı. Ve yeterli bir puanla istediği bölümü ve istediği Ankara şehrini kazandı. Mutluluklarla gidip yerleştirdik. Ve daha ikinci yılında yurdumuzun birçok bölgesinde staj mahiyetinde veya istek üzerine araştırma ve sohbetlerde bulundu. Sana anlatamam, üç çocuğumun da böylesi başarılarda bulunmaları nasıl göğsümüzü kabarttığını. Yani çok daha başarılı evlatlar var tabi... Benim demek istediğim, bizdeki başarı ölçüsü, hepimizin gelecek programları paralelinde güzel bir çizgi tutturmaları oldu.

Yalnız Ömer Faruk›umun küçüklüğünde başımızdan ilginç bir olay geçti. Halalarının birinin hiç

çocuğu olmadı. Görünüşe göre de olmayacaktı. Oğlumu pek severdi. Onsuz bir gün bile geçiremezdi. Hem halası hem de eniştesi; oğlumu hediye ve sevgilere boğarlardı. Enişte mizoldukça varlıklı olduğundan varlığını emin ellere teslim etmek amacıyla oğlumu evlat edinmek istedi. Benim yüreğimin bir parçasının koparılmış gibi olmasıyla birlikte, babalarına da danışmamız gerektiğini söyledim. Onlar da zaten Tanıl'ın ilk geldiğinde söz edeceklerini belirttiler.

Fakat Tanıl şiddetle karşı çıktı. "İstedikleri kadar ilgilenebilecekleri-

ni, sevebileceklerini, onunla oğlumuzun izin verdiği ölçülerde vakit geçirebileceklerini ama soyad değişimini kesinlikle istemediğini" bir daha konu edilmemek üzere kestirip attı. Bu bende görümcemle, yani ablam ve eniştemle sanki daha farklı ilgilenmem gerektiği hissini uyandırdı. Yalnız kalmaları korkusunun verdiği bir hezeyanla mı, yoksa sadece servetlerinin heba olmaması nedeni ile mi tam kavrayamama rağmen, zaten çok yaşlı olmaları ve çevrelerinde güvenebilecekleri, sevdikleri ve sevildikleri birileri olsun isteğinden mi sık sık onları yoklamaya başladım. Gerçi servet konusunda eniştemin ailesi bu evlat edinme fikrine pek sıcak bakmadılar. Gerçi onları pek ilgilendirmez diyeceğim ama parasal durumlara herkesin bakışı bir değil. Birçok insanın dünyası para üzerine kurulu. Şimdi "Hayat sadece paradan ibaret değil ama parasız da yaşanmıyor." diyeceksin. Haklısın elbette.

Ben lafı ağzına tıkamamak üzere sözünün bir arasına girerek:

-Beni iyi tanıyorsun, her şey para demek değil. Sağlıklı ve mutlu olduğun kadarı yeter diyorum. Yakın zamanda yaşadığımız olaylardan sonra benim ve evlatlarımın hayata bakışı çok değişmedi ama daha bir pekişti. Ve para tamamen ikinci sıraya düştü. Huzurlu, mutlu, anlayış ve hoşgörü çerçevesinde süren ilişkilerde paranın önceliği olmadığına bizzat şahit olduk. Ah Fatma'm benim güzel hocam, seni bu hale getiren, şimdiye kadar anlattığın ve çizdiğin bu mutlu aile tablosu değil herhalde... Ne kadar kaçınsak da o konuya geleceğiz elbette... Ama seni üzecekse başka zamana bırakabilir veya hiç anlatmayabilirsin...

-Olur mu hiç arkadaşım, asıl bundan sonrası önemli, bize dahası insanlığa yakışmayan veya kötü tesadüflerden kaynaklanan olaylar dizisi... Ama yaşadık işte... Bizim de sınanmamız böyleşmiş... Bu yaşadıklarımın neticesi daha güzel olacak, yakında her şey daha iyiye gidecek ama o vakte kadar Hacer'imin nasıl yıkılışını gördüysem bir an önce toparlanışını da görmek istiyorum. Hiçbirimiz onu doğrudan suçlamadık. Bunlar bizim yaşamamız gerekenlermiş. Açıkcası geleceğimizi sağlam temeller üzerine kurmamızda, kalan boşlukların, hava kabarcıklarının yok olması ve temellerin çok dayanıklı olması için gerekliydi de... İçimde bir karanlık nokta vardı zaten, her şeyin bu kadar iyi ve yo-

lunda gitmesi pek hayra alamet değildi... Bir yerde atladığımız bir şeyler vardı... Bu kadar yoğunlukta ne kadar mantıklı düşünmeye çalıştıysak da atladığımız da bu yaşananlarmış işte. Buraya kadar anlattıklarım bile bundan sonra anlatacaklarımı daha bir kolaylaştırdı ve beni cesaretlendirdi. Daha bir yoluna girdi gibi... Biliyor musun Zübeyde'ciğim ben bunları anlatırken bile nerelerde eksiklerim olduğunu ve görmem gerekenleri net olarak anladım.

Arkadaşım bunları anlatırken de ister istemez ben de kendimle ilgili birçok şeyi, çok şeyleri düşünüyordum bazen. Duyduklarım, zaten duymak istediklerim veya duymam gerekenlermiş gibi de olsa dinlememi sekteye uğratmamak için çok emek harcadığım bile oldu. En ilginci de benim de kendi yaşamımda zorlandıklarımda anlatacağım, dertleşeceğim, güvenilir bir dostum olmadı mı? Vardır elbette ama karakterim itibariyle mi yoksa başkalarını dertlerime ortak etmemekle kendimi daha bir ayrıcalıklı mı hissetmek istedim? Ooo çok sert oldu. Kendim bile şimdiye kadar böylesini düşünmemiştim. Sadece yaşadıklarım bir tek beni ilgilendirmiyor. Çoklu olarak yaşıyoruz. Herkesin, hepimizle ilgili ayrı ayrı, farklı farklı duygu ve düşünceleri olabilir. Bu duygularımın, yaşadıklarımızın kötü etkisiyle onları hayal kırıklığına uğratmasını istemediğimdendir. Öyleye acı çekiyorsam birileri kötü bir şeyler yapmıştır. O birilerini, yakınlarımız fena birşeyler yapabilecek gibi düşünmemiştir. Herkes aynı duyguları ve bakış açılarını taşımıyor. Hatta, hatta tetikleyici olarak beni bile görebilirler... İnsanların dost zannedip daha doğrusu onların taze taze sıcaklığı ile beni desteklediklerini zannedip birkaç yıl sonra (İşte şimdiki gibi, oğlumu ve babasını düğünlerine veya daha mutlu anlarına davet edip -gerçi barıştırmak amacıylaymış- beni etmeyecekleri gibi.) Eee ne olacak nereye kadar ben de böyle herşeyi içimde biriktireceğim?

-Huuu arkadaşım Zübeyde'ciğim... dedim ben sana, bak sen bile bulutlandın...

Bu söz beni birdenbire kendime mutlu bir getiriş yaptı.

-İnsanoğluyuz işte hepimiz çok şeyler yaşıyoruz. Ben de gidiverdim öylece. Hadi biz devam...

Derken, ilahi bir müzikle konuşmamız kesildi... Ne kadar ferahlatıcı bir ortam oldu bu müzik sesiyle, telefonuna yüklediği çağrı müziği ile.

-Alo kızım, geliyor musun?

Kısa bir sesizlik... Dinliyor...

-A evet ben de unutmuştum. Olur, elbette hazır çıkmışken oraya da uğra da bir daha tetrar tekrar çıkmazsın. Derslerin de birikmemiş olur. Bak teyzen de burada nasıl olsa.

Kızım anneannen bile daha huzurlu ki yattığından beri hiç öksürmedi; uyuyor, uyuyor daha... Tamam annem, sana kolay gelsin... Yok, istediğim bir şey yok, eksik olma yavrum. Sen telaş etme... Gelince el birliği ile hepsini hallederiz...Hadi, Allah'a emanet ol yavrum.

-Fatma'cığım burada yapacaklarımız benim de elimden gelecekse Hacer gelene kadar hallederiz.

-Olur mu öyle şey daha ilk defa gelmişsin evimize, seninle hoş beş edeceğime… Hatta seni bile sormadan bak ben nelere giriştim. Hacer gelsin kolaylarız.

-Bak ne diyeceğim; hadi söyle bana, biz kolaylayalım daha Hacer'e de sürpriz olsun.

Annem ayaklanmış dedirtelim.

Nasıl heyecanlandı... Kızardı... Telaşlı telaşlı kıpırdandı... Bir an kalkıverecek gibi hissettim… Yanlış mı yaptım acaba? Bu tepksini hiç düşünememiştim. Ben böyleyim zaten hep iyi bir şeyler yaptığımı zannedip konuşuveriyorum... Öylesine hep kendim gibi hareket ediveriyorum...

-Ah Fatma'cığım, yanlış mı yaptım acaba? Sanki değişiverdin.

-Yok değil de ben bu halime daha alışamadım... Senin konuşmaların da beni, eski halimdeymişim gibi hissettirdi… İyi bir şey, iyi bir şey… Üzülme... Son zamanlarda, sağlıklı zamanlarım bazen benden uzaklaşıyor gibiydi... Bak sen de beni kendime getirdin... Hatta annemin ve Ha-

cer'in bile bugün konuşma ve hareketleri daha bir sevecen ve umutlu...

-Kız beni o kadar da abartma... Hadi lafı dolandırma da yapacaklarımızı söyle hem anlatalım hem işlenelim… Cam silmeye yokum sadece, onun haricinde ne istiyorsan başım üstüne.

-Yufkalarım vardı da akşama hep birlikte ne zamandır börek yapmamıştık. Hem doktor karbonhidrattan biraz uzak durun dediğinden hem de elimiz değmediğinden. Ben bu son ameliyttan önce oturduğum yerden jimnastik yapabiliyordum. Şimdi bir müddet için yasak. Yürüyüş falan olmadığından lifli gıdalara ağırlık veriyoruz. Annem bile ister istemez bu şekilde besleniyor.

-Evet gelir gelmez dikkatimi çekti. Ne de güzel olmuş. Daha bir enerjik geldi bana.

-Olmaz mı? O kadar kilodan, yükten kurtulunca o da hafifledi. Dedi. Zaten "Hastalıklarımın çoğu kilolardanmış." diye. Biz de biliyorduk ama sanki yemeklerini önünden alırmış gibi hissettiğimizden çekiniyorduk. Benden dolayı beslenme şeklimiz değişince o da bu şekle uydu ister istemez. Ama doktoru birçok ilacını kesti bu kilo kaybından dolayı. O da çok seviniyor, biz de... Ama bugün kendimizi senin gelişinle ödüllendireceğiz. Akşama seni evinle ilgi bağlayan bir şey yoksa hep birlikte Allah ne verdiyse yeriz.

Yani akşam için bir program yapmamıştım. Burayla ilgili tabi. Kurulmuş gibi otomatik olarak evde yapacaklarım aklıma geldi...zaten huy olarak hiçbir işi sonraya bırakmadığımdan çok da sıkıntı olmayacağını düşündüm.

-Olabilir arkadaşım, yalnız ben bir oğlanları arayayım. Hangisi evde hangisi değil, öğreneyim... Sen bilmiyorsun ama bizim çok şımarık, hırçın, huysuz bir minik köpeğimiz var. Aslında küçük oğlumun da, işte lafta, bakıcısı benim. Evden bir kişi eksik olursa huysuzlanıyor. Dedim ya şımarıklığından işte... Çok zeki bir yaratık... Şimdiye kadar böylesini görmedim... Hayvan gibi değil de insan gibi... Belki de evin içinde şimdiye kadar hiç köpek beslemedik...Yazlıkta iken bahçeye çıkıyor ama

Şükran Ünal Kurt

YILDIZLARLA YAŞAMAK

"Basamaklarda, mermerlerin arasındaki çentikler de senelerdir hiç onarılmıyor...Temizlikçilerin sildikleri zaman aralara sıkışan toz, çamur ve kir birikintileri daha da fazlalaşmış... Niye böyle şeylere dikkat ederim ki? Benim gibi aynı gözle bakanlar da var mı acaba? O damar damar izlerin küçücük desenlerinde daha önce buralardan inip çıkarken düşüncelerim saklanmış. Hatırlıyorum... Gülüyorum... Seviniyorum...
Büyük çoğunlukla hep mutlu sonların gerçekleştiği bir merkez benim için... İş başarılarım, kazançlarım... Şu ünleme benzeyen desendeki duygularım da son satışlarımdan biri idi. Her zamanki gibi yine çok sevinçliydim. Zamanın bu kadar hızlı akıp gittiğini acaba insan yaşı ilerleyince mi daha çok fark ediyor? Çalışmak, başarmak, kazanmak, mutlu olmak! Bazen aksi de oluyor. Üzülüyor muyum? Pek değil.
Biliyorum ki sonrası daha güzel olacak. Daha gönlüme göre olacak. "

9 789752 470545